

ματώνεται τώρα με βοριά, τώρα με σιρόκο, ύστερα με γρέο, με μπόρα, με πλημμύρα, για να τὰ ρίξη κάτω. Θα ντὰ τσουρουφλίση, θα ντὰ γονατίση, θα ντὰ ξεγυμνώση, μὰ δὲ θα ντὰ νικήση. Καὶ θα περάση κι ἄλλη μιὰ φορά νικημένος ἀπὸ πάνου τους.

Ἡ πιπεριά, ἡ μαλακιά κι ὁμορφοπράσινη νικήθηκε. Ἡ ἄμυαλη! Δὲν ἤξερε πὼς μόνο ἡ ὁμορφιά δὲν τὰ νικάει ὅλα.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

ὦ ἐσείς ὅπου κλειστήκατε ἐκεῖ μέσα, ἀνοίξετέ μου,
Πόθοι, χαρές, παλμοί,
Στέκομαι ἀπ' ἔξω, ἀνθότοποι δὲ σὰς ξεχνῶ ποτέ μου,
Μυρώνετε μιὰν ὥρα ἑσπερινή,

Καμπάνα ποὺ χτυπᾷς ἀργὰ κι ἀπὸ μακριὰ σ' ἀκούω,
Σκυμένος, σιωπηλός,
Τώρα τὸ συλλογίζομαι πόσο ἄδικα νὰ κρούω
Μιὰ θύρα ποὺ τὴ σκεύωσες ὁ καιρός...

2

Κ' ἐκείνη ἢ ποῖητὴ στιγμὴ ποτέ, ποτέ δὲ φτάνει,
Ὅλο νύγγιξω κι ὅλο μακριά,
Το ἁμάραντο ποὺ μοῦ πλεξες, ἀκάνθινο στεφάνι
Τὸ βλέπεις τώρα στὰ ἄσπρα μου μαλλιά.

Γελᾷς; ὦ ἄς παίξει ἀπάνω μου σὰν ἥλιος τοῦ Γενάρη,
Τοῦ πλάνου χαμογέλιου σου τὸ φῶς,
Μιὰν ἀπριλιάτικη ὁμορφιά, μαγιάτικη μιὰ χάρη,
Μήδ' ὄνειρεύτη ὁ κρύος μου οὐρανός.

3

Μπουμποῦκι τὸ τριαντάφυλλο κι ὁ νέος ποὺ τὸ προσφέρει
Περίσ αὐθεντικός.
Μὲ πόση πίστη, κοίταξε, μπρὸς στὴν ὥραία του γέρνει,
Ποῦναι κ' ἐκείνη ἀνθός,

Ὅμως γιατί ἔτσι ἐπίμονα τὴν παλαιὴν εἰκόνα,
Νὰ στέκω νὰ θωρῶ;
Μὴν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔπεσεν ὁ πρῶτος σιὸν ἀγῶνα,
Μὴν ὁ στερνὸς ἐγώ;

4

Στὴ δύση ἀπόψε λένθιμο σταμάτησες φεγγάρι,
Καὶ στὴν ἀνατολή
Ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπελπισμὸς νὰ πάρει,
Κι ὁ τάφος ὅση κλεῖ.

Μὰ τ' ἀγιασμένα ἐρείπια σὲ δέχονται, ὦ σκοτάδι,
Σὰ μιὰν αὐγὴ χρυσή,
Κ' ἐξωραΐζεις, πένθιμο φεγγάρι, ἀπόψε βράδι,
Τὴ δυστυχία ἐσύ,

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Εἶναι μακριὲς οἱ νύχτες στοὺς λαοὺς — βαστοῦνε πολλὰ χρόνια. Καὶ πολλὰ χρόνια χαίρουνται οἱ κουκουβάγιες καὶ τ' ἄλλα νυχτοπούλια....

Μὰ ἰδές!.... Στὸν οὐρανὸ φεγγοβολάει σὰ διαμάντι τὸ ἄστρο τῆς Αὐγῆς.... Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει.... καὶ τὰ πουλιά χαιρετᾶνε τὴν ἡμέρα μὲ χαρμόσυνα τραγούδια! — Ὁ ἥλιος ἔρχεται! —

Δέκα χρόνια τώρα λαμποκοπᾷ σὰν ἀστέρι φωτερὸ — ὁ «Νουμᾶς». Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει. Ἄς τραγουδήσουμε τραγούδια χαρᾶς — Ἐρχετ' ἡ Ἀλήθεια!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ

«ὦ! μέσα μου γεννιέται ἓνας Θεός!»
Κ. ΠΑΛΑΜΑ (Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου).

— Σκιὲς μισοσβημένες χάνονται μέσ' στοῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι. Σὰ νὰ περνοῦνε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πύλη σκυφοὶ οἱ αἰῶνες.

— Τῆς νύχτας τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ κεντοῦνε χιονιοῦ νιφάδες, λευκὲς κατάλευκες. Σὰ νὰ πλέκουνε στεφάνι σὲ λείψανο κάποιου νεκροῦ.

— Τὰ φανάρια σὲ κάθε γωνιά, χύνουν τρεμουλιαστὰ τὸ φῶς τους, μὰ χλωμό, σὰν ἀγιοκέρια. Σὰ νὰ φωτίζουν ἓναν κόσμον ποὺ πεθαίνει.

Ὁλόγυρά μου ἓνα στεφάνι μὲ κυκλώνει: Ὁ βοριάς, τὸ χιόνι, τὸ σκοτάδι, μόνοι συντρόφοι μου στὸ δρόμο ποὺ τραβῶ.

Κάτω στὰ πόδια μόνι τριζοβολοῦνε τὰ κρουσταλιασμένα νερά, ποὺ μέσ' στὴν καρδιά μου χτυπάει ὁ ἀντίλαλός τους. Ἡ παγωνιά ὅλα τᾶχει νεκρώσει: πλάση, ὁμορφιά. Θαρρῶ πὼς τὴ νοιώθω ἄγρια νᾶγγίζει τὴν ψυχὴ μου.....

Κάποιος περνώντας μὲ ρωτᾷ:

« — Γιὰ ποῦ τραβάς; »

« — Μὴν τᾶχα ξέρω; Τ' ἄγριο φύσημα τοῦ βοριά καὶ τὸ σκοτάδι μὲ συνεπαίρνει. »

« — Καὶ ποῦ θὰ φτάσης; »

« — Ὀλότελα κι' αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα,

« Στοιχάζομαι μονάχα, νὰ σταματήσω; Ἐκεῖ ποῦ